

ORAVECZ PÉTER

Kávészünet

hommage á Vörös István

mióta nem ismerlek
csak tudom hogy lenned kell
lenned mindenütt
azóta hivatkozom rád
kivált ha meggyőződésem
viták örvényébe húz

téged teszek felelőssé mindenért
ami megmagyarázhatatlan
és hozzád imádkozom egy sort
ha sorsjegyet kaparászok
vagy szemüvege fölül
bátorítón néz rám
Dr. König Ármin Tódor
onkológus professzor

saját jól ismert hangomon
szólsz hozzám
talán valami teszt ez
hogy gyanút fogok-e
valaki neked mutatkozik
ki árnyékok csupán

de nem az nem lehet
hiszen mióta nem ismerlek
először szólítasz meg úgy
ahogy azt ötszáz éve várom

életemben először gondolok arra
nem te vagy a mi álmunk
és reménységünk
hanem mi vagyunk a te álmod
és reménységed

látod látod
mióta nem ismersz
csak tudod hogy lennem kell
lennem mindenütt
azóta hivatkozol rám
kivált ha meggyőződésed

viták örvényébe húz
engem teszel felelőssé mindenért
ami megmagyarázhatatlan
és hozzám imádkozol egy sort
ha sorsjegyet kaparászol
vagy szemüvege fölül
bátorítón néz rád
Dr. König Ármin Tódor
onkológus professzor

saját jól ismert hangodon
szólok hozzád
nem ez nem teszt
az enyémtől megsüketülnél

higgy nekem
mióta nem ismersz
először szólítottalak meg úgy
ahogy azt ötszáz éve várod

higgy nekem
bolond ki nem beszél magában
s bolond ki nem hozzám beszél

Eurynomé tánca

*„A kép nem jel, nem is tárgy;
hanem folyamat, amely rokon-
értelmű a <jelentéssel>”*

(Bódy Gábor)

Elcsíphetetlen pillanat:
szakad a rost a súly alatt.
Lélegző húst hasít a kés.
Csak lassított hullámverés.

Fékezhetetlen áramok,
következményre vár az ok.
Múlt és jövő: szorít a prés.
Csak lassított hullámverés.

Lombot ereszt egy zöld erő.
Elszárad. Aztán újranő.
Múló szeszély, mi kőbe vés.
Csak lassított hullámverés.